

Arrest

nr. 243 784 van 9 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2018 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 juli 2019 werd dit verzoek onontvankelijk verklaard aangezien verzoekster op 31 januari 2018 in Griekenland internationale bescherming verkreeg. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 231 765 van 24 januari 2020.

1.2. Op 14 januari 2020 diende verzoekster twee aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) naar aanleiding van de medische problematiek van mevrouw A.S., haar moeder, en mevrouw A.B., haar zus. Deze aanvragen worden op 25 maart 2020 ongegrond verklaard. Bij arresten van de Raad met nrs. 243 285 en 243 781 van 9 november 2020 worden beide weigeringsbeslissingen vernietigd.

1.3. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie gaf op 14 april 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [...] + 1 kind: [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/07/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert als eerste middel aan:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werden twee aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 14 januari 2020 omwille van de medische situatie van mevr. A.-D. en van mevr. A.-S.

Op 25 maart 2020 werden beide aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen beide beslissingen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. De verzoekende partij behoort tot een gezin bestaan uit een moeder (mevr. A.-S. S. A. J., geboren op 6 mei 1971 te Bagdad), vier kinderen (mevrouw A.-D. B. N. Z., geboren op 19 juni 2000 te Bagdad, mevrouw A.-D. S. N. Z., geboren op 20 maart 1992 te Bagdad, de heer A.-D. A. N. Z., geboren op 22 juni 1994 te Bagdad en de heer A.-D. M. N. Z., geboren op 13 november 1998 te Bagdad) en één kleinkind (D. A. S., geboren op 1 december 2015). Het volledige gezin is verblijvende in het opvangcentrum van Scherpenheuvel (te 3270 Scherpenheuvel, (...)).

Door de verzoekende partij werden twee aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 14 januari 2020 omwille van de medische situatie van mevr. A.-D. en van mevr. A.-S. Op 25 maart 2020 werden beide aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Tegen beide beslissingen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de familie van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De bestreden beslissing 14 april 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van mevr. A.-D. en van mevr. A.-S.

Er wordt niet verwezen naar de beslissingen van 25 maart 2020 waarbij beide aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard (een formele motivering door verwijzing).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

5. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van mevr. A.-D. en van mevr. A.-S. (de naaste familie waartoe de verzoekende partij behoort).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Door de arts-adviseur werden beide aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard, hetgeen erop wijst dat de aandoening van mevr. A.-D. en van mevr. A.-S. ernstig is. De verzoekende partij betwist echter het oordeel van de arts-adviseur op een aantal punten (zie het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring dat werd ingediend tegen beide beslissingen).

De gezondheidstoestand van mevr. A.-D. en van mevr. A.-S. werd derhalve onzorgvuldig beoordeeld door de arts-adviseur (hetgeen zijn doorwerking kent ten aanzien van de bestreden beslissing, gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

6. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de zeven dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Griekenland).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers – in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet – geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. Hoewel de verwerende partij in de nota met opmerkingen in eerste instantie antwoordt dat de eventuele vernietiging van de beslissingen van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vernoemd in [1.2.], niet tot gevolg heeft dat het thans bestreden bevel dient te worden vernietigd, betoogt de verwerende partij vervolgens dat er wel degelijk conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster en de medische situatie van verzoeksters moeder en zus. Dit zou blijken uit een synthesesnota in het administratief dossier, waarin wordt gesteld:

“• In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

• Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft met haar minderjarige kind in België. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- *Gezins- en familielevens : Betrokkene verblijft in België met haar minderjarige kind. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene gaf bij de gemeente aan te willen huwen met een legaal in België verblijvende persoon. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk wenst te huwen met een ander persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Daarnaast verblijven de moeder, de zus en twee broers van betrokkene in België, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Niettemin, maken zij allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekern behouden. Ten slotte verblijven een oom en een neef in België en een nicht in Zweden, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde mentale problemen te hebben. Betrokkene diende samen met haar moeder een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werd. In de beslissing wordt het volgende vermeld: (...)*
- *Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”*

De verwerende partij geeft hiermee zelf aan dat zij de toetsing aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft verbonden aan de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De beslissingen van 25 maart 2020, waarbij voornoemde aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werden verklaard, werden op 9 november 2020 bij arresten met nrs. 243 285 en 243 781 vernietigd.

Vermits uit deze vernietigingsarresten volgt dat de beoordeling van de medische problematiek en het gezinsleven vervalst, komt ook de toetsing aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te vervallen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT